

Dordtse Leerregels Hoofdstuk 1 par 5,6

1 vijandschap van ons

2 volheid van het Evangelie

3 vertroosting van het hart

Gemeente,

We hadden het beeld van die drenkeling. Die zich heeft gestort in de stroom van zonde en vervloeking, die uitmondt in de eeuwige dood. Maar God zond Zijn Zoon in deze wereld. Vanuit de poort van uitverkiezing zendt God Zijn Zoon. En vanuit het werk van de Zoon zendt God predikers. Predikers die drenkelingen de Zaligmaker aanbieden. In wie Jezus Zelf Zijn doorboorde hand uitsteekt om drenkelingen te redden. Daarom is de prediking ook zo'n werk onder hoogspanning. Want ongelooft laat je in die stroom blijven, wegvoerend naar de eeuwige dood. En geloof, het je laten grijpen door die hand, het aangrijpen van die hand redt, verlost. En iedereen kan zien dat die twee reacties er zijn. Geloof en ongelooft. De één verliest zijn hart en leven aan de Zaligmaker, en de ander niet.

Daar trekt de Bijbel dan twee lijnen in. Ongelooft is puur eigen schuld. Ongelooft valt nooit God te verwijten. Wie in ongelooft blijft, onbekeerd blijft heeft dat alleen aan zichzelf te wijten. 100% eigen schuld. We lezen: aangezien gij het Evangelie verstoot en uzelf het eeuwige leven niet waardig keurt. Maar wie gelooft, wie die reddingshand aangrijpt is puur aan God te danken, puur genade van Hem. 100% Zijn werk en genade. We lezen: er geloofden zovelen als er verordineerd, bestemd waren ten eeuwige leven. Daar moet je niet logisch over gaan redeneren! Dan denk je: als het 100% eigen schuld is dat je niet gelooft, dan is het toch een beetje jouw inbreng als je wel gelooft. En als het 100% aan God te danken is als je wel gelooft, is het toch een beetje Zijn schuld als je niet tot geloof komt. Maar dat is niet zo: het blijven twee open einden. Ongelooft, onbekeerd zijn eigen schuld, geloof aan God te danken.

1 vijandschap van ons

Dat heeft er mee te maken dat het beeld van die drenkeling nog een keer mank gaat. We zagen al dat het beeld van die drenkeling aangevuld moest worden met het beeld van de misdadiger die gevangen zit. Want God is niet verplicht zondaren te redden. Zondaren zijn in die zin geen drenkelingen, die je behoort te redden als je langsfiest, maar misdadigers die je niet mag helpen ontsnappen. Aan wie je geen onrecht doet als je ze laat zitten in de gevangenis.

Maar het beeld van die drenkeling gaat nog ergens mank. Moet bijgesteld worden. Want een drenkeling die in het kolkende water ligt en een reddingshand ziet komen, die doet wat hij kan om dat touw, die hand te grijpen. Die zal met zijn laatste krachten proberen zich te laten grijpen. Want anders verdrinkt hij. Hij wil blijven leven. Een mens vecht voor zijn leven met onvermoede krachten. En een drenkeling doet wat hij kan om die hand te grijpen. En als een zondaar Jezus aangrijpt zou dat daarmee te vergelijken zijn.

Zo wordt het wel vaak gezegd in kringen die de uitverkiezing verzwijgen. Zo van: als jij dan die hand grijpt dan kun je toch niet zeggen: wat goed van mij dat ik die hand greep, nee, dan dank je de redder die zijn hand uitstak. En zo wordt de verkiezing, het werk Gods, verzwegen en miskend. Want het ligt anders. Het beeld moet bijgesteld worden. Zondaren zijn geen drenkelingen die met hun laatste krachten hun hand uitsteken om zich te laten redden. Misschien denkt u, ik begrijp het al, ze lijken op bewusteloze drenkelingen die niet kunnen grijpen. Zelfs dat niet. Ze lijken op drenkelingen die niet gered willen worden. Een mens vecht voor zijn leven, maar vecht tegen het eeuwige leven. Zondaren slaan die hand weg. Zondaren willen niet gered worden. Wij beseffen niet dat we in zonden en vervloeking liggen naar de eeuwige dood. We wantrouwen God in Zijn Woord over ons: vervloeking? In zonden? We wantrouwen God in Zijn woord over Hem: bereid tot redding? Onvoorwaardelijk? En als we er al iets van zien dan zoeken we andere mogelijkheden om eruit te komen. En ook al begrijpen we precies hoe het zit, dan willen we niet. We willen onze zonden niet opgeven en loslaten. We willen niet dat God alle eer krijgt. We gaan liever met zonden naar de hel, dan met God en genade naar de hemel. We willen of niet zalig worden, of zalig worden op onze manier en met onze voorwaarden. We vechten tegen onze redding. Zo zijn zondaren. Drenkelingen die de hand om te redden wegslaan. Die niet gered willen worden. En het toch worden! Daar komt vanavond het vergrootglas op te liggen.

Dus, gemeente, een geloof, een geloofsleven, dat zichzelf mee heeft, kan het ware niet zijn. Een geloofsleven waarbij we niet onszelf tegenhebben is godsdienstigheid van eigen makelij. Daar kun je de naam geloof aan geven, maar het is het niet. Waar geloof is een strijd tegen jezelf. Tegen je zondige natuur, je vijandige natuur in.

En in het geloof kom je daarachter. In het leven van het ware geloof kom je zo jezelf tegen. De één komt zichzelf er van tevoren al in tegen. Die merkt het zo in zichzelf: ik wil niet tot geloof komen. Ik spartel tegen en geraakt door het Woord als door een harpoen doe ik wat ik kan om met los te maken, te ontlopen. De ander wordt zo snel en overrompelend ingewonnen door God, of van jongs af aan, die merkt het

meer achteraf. Zo geneigd om het weer weg te gooien, los te rukken, ik zou het geloof duizend keer inruilen voor wat anders als ik de vrije hand kreeg. Ik mag en moet geloven, maar ik kan het niet. Maar als de Heere Zijn Geest even inhoudt dan is het onmogelijk voor mij. Diepe sporen van zelfkennis trekt de Heere in je leven. Ik zeg hoe langer hoe meer: ik ben dwaas, tegenwerkend, blind, vijandig tegen Gods Evangelie en een gevaar voor mijn zaligheid.

En je vraagt je af: hoe kunnen zulke mensen zalig worden? Hoe kunnen zondaren ooit gered worden? Hoe kan een mens als ik ooit zalig worden? Een mens die het zelf niet wil, die zelf alles doet om ongered te blijven. Kan zo'n mens zalig worden?

2 de volheid van het Evangelie

Ja, dat kan. Dus het kan voor u. God heeft Zijn Zoon gezonden. Niet omdat mensen schreeuwden en riepen om hulp, om redding. Nee, God zond Zijn Zoon vanuit Zichzelf. Vanuit de eeuwigheid. Ongevraagd, ongewenst door zondaren, zond Hij toch Zijn Zoon. En Die is gekomen om twee dingen te doen. Hij is gekomen om de schuld te verzoenen. De wet te voldoen, de straf te dragen. Dat is één. En Hij is gekomen om de Heilige Geest verwerven, Die vijanden gewillig maakt, Die harten vernieuwt en ombuigt. Vermurwt en buigt zegt art 6. Om het in het beeld van de gevangenen te zeggen: Jezus is gekomen om de celdeur van het slot te halen. Het slot van vervloeking en schuld weg te schuiven. En om gevangenen het verlangen te geven, de kracht, de moed om weg te willen en weg te gaan uit de gevangenis. Om drenkelingen het verlangen en de moed te geven om het Evangelie, het genade-aanbod aan te grijpen. Beiden is Hij komen doen.

Dat is het volle Evangelie! Dat bestaat uit twee helften! De ene helft is het aanbod van genade. Dat Christus wordt aangeboden als Degene Die de schuld verzoent en Die het hart vernieuwt om met God te leven. En zo wordt Hij aangeboden! Maar dat is de ene helft van het Evangelie. Als dat alles was, was het een troosteloos Evangelie. Jezus wordt je aangeboden en dat is het. Nu hangt het van jou af of je Hem aanneemt. Nu is de beslissing aan jou en ligt je redding in jouw handen. Wat doe je ermee? Wil het of wil je het niet? Dat is geen Evangelie, geen goed nieuws, dat is slecht nieuws. Daar ben ik niet mee geholpen: want ik wil niet, ik sla het af, ik weiger het. Bent u daarvan doordrongen? Dat zo'n Evangelie en zo'n prediking troosteloos is??

Maar God zij dank: het volle Evangelie heeft twee kanten. Jezus wordt aangeboden. En: Hij maakt Zelf gewillig en in staat om dat aanbod aan te grijpen. Hij vermurwt het hart en buigt het hart. Hij doet dat! Vermurwen: dat betekent zacht maken. Gevoelig maken. Voor de dingen

van leven en sterven. Van dood en eeuwigheid. Van zonde en genade. Je gaat het zien hoe het ervoor staat. Wat je eerst niet wilde weten, dat krijgt nu beslag. Ik ben een schepsel. Ik ben een zondaar. Ik kom voor Gods rechterstoel. Jezus alleen kan redden en wil redden. Het houdt je bezig. En Hij buigt het hart. Buigen. 180 graden ombuigen. Als je een stalen stang hebt die je naar beneden houdt. En die buig je in een U vorm. Daar kun je aan duwen en trekken, maar dat lukt niet. Maar in het vuur gaat het wel. In het vuur van de Geest buigt de Geest je hart naar God toe, naar Jezus toe. Je gaat schreeuwen naar God, naar verzoening met God. Je gaat roepen: Heere Jezus ontferm mijner, grijp mij aan. Verzoen mijn schuld en vernieuw mijn hart. Dat herkent u, jij? Hij vermurwt en buigt je hart. En elke keer wil die u vorm weer terugvallen in zijn oude stand, maar de Heilige Geest buigt en trekt weer naar boven toe.

Daarom kwam ik tot geloof. Omdat God mij tot geloof bracht. Omdat Jezus door Zijn Geest mij inwon. Als hij mij de gelegenheid had gelaten om verloren te gaan zou ik die gegrepen hebben, zou ik me nog steeds verzet hebben. Dat God sommigen met het geloof begiftigt anderen niet begiftigt komt voort uit Zijn eeuwig besluit. Uit de uitverkiezing. Dat Hij mij heeft uitverkoren tot geloof. Om mij tot geloof te brengen.

Kijk, het is waar: je kunt dit verdraaien tot je verderf. Je kunt met je verstand hierop gaan concluderen en zeggen: als ik dan verkoren ben dan brengt God me wel tot geloof en dan gebeurt dat heus wel. En als ik het niet ben, dan gebeurt het niet en dan kan ik wel stoppen met Bijbel lezen want dan helpt het toch niet. Dan verdraai je de waarheid tot je verderf. Dat moet je dus niet doen, daar moet je dus niet aan toegeven. Want dat is tot je verderf.

Het is onuitsprekelijke rijkdom. Want je kan er zo mee zitten. En er zijn er onder ons die er zo mee zitten. Je wordt geroepen en Christus word je aangeboden, en je weet het zo goed, maar.... het komt er niet van. Want de zonde van je levensstijl trekt zo, die wil je, kun je niet opgeven. En je weet dat het moet en kan en mag, maar je komt er niet toe. Je wilt niet zonder die zonde die je zo gewend bent, zo aan verslaafd bent. Maar ondertussen gaat de tijd wel door. En gaat je leven wel verder en komt het einde dichterbij.

En er zijn er die het weten: Jezus wordt mij aangeboden, ik mag Hem hebben, ik moet Hem hebben, maar ik kom er niet toe. Ik durf niet me overgeven aan God. Duizend twijfelingen weerhouden me. Ik ken mijn zonde niet echt misschien, ik weet niet hoe het moet, je overgeven, ik durf niet geloven dat ik welkom ben, ik kan niet geloven, ik kan mezelf niet toevertrouwen. En ik heb al duizend preken gehoord en oproepen

gehad, maar ik kan het niet, het komt er niet van. Al honderd weken weet ik het, maar het kan niet.

O wat een onuitsprekelijke rijkdom. Het volle Evangelie zegt dan niet: probeer het dan de honderd en eerste week maar wat beter. Nee, het evangelie zegt: God schenkt geloof. Ik vermurw en buig zondaarsharten. Ook dat doe Ik. Ook dat hoort bij zaligmaken. Dat Ik geloof werk en schenk. Aan wie het niet kan, niet durft, niet wil, niet weet wat en hoe. Aan wie in duizend angsten zit of er moedeloos van is geworden. Ik doe het. Ik hoor die zucht, die schreeuw, uit duizend angsten en onmogelijkheden. Het kan voor u! hij kan het in u en in jou doen. Ik moet geloven en ik mag geloven, maar HEERE ik kan het niet, ik durf het niet. Ik weet het niet, ik wil het niet, HEERE help! Ontferm U mijner. Zo begint Hij ermee! Zo doet Hij dat. Zo is Hij bezig geloof te werken.

3 vertroosting van het hart

Tot onuitsprekelijke troost. Voor wie zegt: als ik me zou moeten bekeren en geloven, zou het er nooit van komen. Want het is juist bedoeld tot troost. Tot onuitsprekelijke troost. Welke dan? Nou, als ik de Heere Jezus heb leren aangrijpen. Heb leren vluchten tot Hem, met ootmoed en vertrouwen. Mijn handen uitgestrekt naar dat reddingskoord als drenkeling. Hebt u dat? Heb jij dat? Dan is het zo'n onuitsprekelijke troost. Gij hebt het gedaan! Waarom ik wel en mijn broer niet? Waarom ik wel en dat andere gemeentelid niet? Omdat Gij het hebt gedaan! Er is maar één soort mensen: mensen die Jezus verwerpen en niet zalig willen worden. Maar er zijn ook mensen die de Heere daarvan geneest. En daar mag ik er één van zijn. En waarom ik? Dat is uitverkiezing! Dat is wonder van genade. Onverdiend. Daarom zingen we zo graag met de Psalmen: Hij heeft mij, Gij hebt mij. Want dat ik Hem aangreep, dat ik tot Hem kwam, dat is het diepste niet, dat is de oorsprong niet. Daaronder, daarachter zit: Hij heeft mij gekend, verkoren, gekocht, ingewonnen, omgebogen. Daarvoor kun je bij uitstek in de Psalmen terecht. Want vele vrije liederen zijn gemaakt door mensen en dichters die daar anders over denken. Voor wie het ik greep Hem, ik wilde Hem de diepste en beslissende werkelijkheid is. Dat is misleidend en God ontierend.

Dat is zo'n onuitsprekelijke troost. Want dat geeft zo'n zekerheid. Mijn geloof komt ten diepste op niet uit mijn keuze, niet uit mijn gezindheid, niet uit mijn behoefte, maar uit Zijn besluit. Kijk, mijn keuze, mijn gezindheid, mijn behoefte die kan weer veranderen, weer omslaan in het tegendeel. Als mij geloof dat als bron had was ik er niet zeker van, niet zeker van of het morgen, of volgende maand, of volgend jaar nog zo zou zijn. Maar tot mijn onuitsprekelijke troost komt mijn geloof uit de bron van Gods besluit. En dat verandert niet. Daarom zal het blijven.

Houdt Hij het in stand. Al vergooi ik het honderd keer op een dag, al buig ik honderd keer per week weer terug, Zijn besluit staat vast. Mijn ontrouw wint het niet van Zijn besluit. Zijn besluit triomfeert en zal blijven. Wij gaan ten hemel in en erven koninkrijken. En op de bergtop van de uitverkiezing zie ik terug in de eeuwigheid waarin God Zijn besluit nam, wonderlijk, waarom ik? En zie ik vooruit naar de eeuwigheid waar Zijn besluit me brengen zal. Vast en zeker. Begonnen onder in het dal: HEERE, U had geen onrecht gedaan als mij gelaten had in zonde en vervloeking. Aangekomen boven op de berg: dank zij U o God.

Wie gelooft die doet dat dankzij Gods genade. Gods werk en welbehagen. En dat betekent dat God anderen, naar Zijn rechtvaardig oordeel, in hun boosheid en hardheid laat. God laat hen daarin. In hun onwilligheid om gered te worden. God laat hen in die vijandschap, blindheid en onwil. Dwz.: God houdt niemand tegen! God duwt geen mensen terug. Dat is Godslasterlijk om te denken. God blokkeert niemand met Zijn uitverkiezing. Want niemand wil, niemand wil komen en roept om gered te worden. De uitverkiezing betekent niet dat er mensen roepen en verlangen en begeren gered te worden, maar dat de uitverkiezing hen tegenhoudt. Afweert: Nee, niet uitverkoren, dus je kunt wel roepen, maar je krijgt geen gehoor. Er hoeft niemand geweigerd te worden, want niemand wil komen. Iedereen is in hardheid en boosheid. God houdt niemand tegen, om de simpele reden dat er niemand komt. Ooit van geschrokken? Dat is toch wat! Als je daarmee al weken bezig bent, maanden, jaren. Nog steeds bezig om die reddende hand te ontwijken. Weg te slaan. Te ontlopen, je niet te laten grijpen, nog steeds onbekeerd te blijven. Ooit van geschrokken? Wie verloren gaat, zal horen: Gij hebt niet gewild. Niet: Ik heb u niet gewild, maar: Gij hebt niet gewild. Gij wilde niet komen. Daar ben ik nou al 10 jaar mee bezig. Al 20, al 40, al 70, al 90 jaar mee bezig: om me Jezus van het lijf te houden. Tegen Hem te vechten. Ooit van geschrokken? Heere, wat ben ik voor een mens, wat een dwaas, wat een zondaar, wat een onmogelijk mens, Heere, zo ben ik. Dat zou wel eens het begin kunnen zijn van ontwaken. Heilzaam ontwaken.

Want wie komt, die zal Hij geenszins uitwerpen. Dat is zo zeker! Wie komt tot Jezus, Hem aanroept, Zijn hand aangrijpt, Heere Jezus, verzoen mijn schuld, vernieuw mijn leven. Wie tot Jezus komt zal Hij geenszins uitwerpen. Weet u waarom? Want dat zou Hij toch kunnen mogen doen? Als je zoveel schuld hebt, en zolang niet gekomen bent, dan heeft Hij toch alle recht en reden om te zeggen: Ik hoef je niet, of in elk geval nog niet. Heere, dan zou U het recht aan Uw kant hebben. Da's, waar. En toch zal Jezus dat nooit doen. Waarom niet? Als Jezus iemand hoort, ziet tot Zich komen, wat ziet Hij dan? O daar is er één een geschenk van Mijn Vader, een bewerkte door de Geest. En als Hij zo iemand zie

komen, dan kan en mag Hij niet weigeren en verstoten: De Heilige Geest heeft gewerkt, dan zal Hij niet tegenhouden. Een geschenk van Zijn Vader, zou Hij dat weigeren? Die tot Mij komt zal Ik geenszins uitwerpen!

Zoals Spurgeon zegt: iemand vluchtte naar een poort, achtervolgd door een leeuw. Hij snelde naar de poort van het kasteel. Hij zag erop staan: o alle gij dorstigen komt, komt. En daarom durfde hij die poort binnengaan. En toen hij door de poort ging hoorde hij hoe de ophaalbrug werd opgehaald en hij keek om en zag toen op de poort staan: niet gij hebt Mij, maar Ik heb u uitverkoren.

Amen